

Kočičina

První podrobná mapa Čech, která vzešla z vojenského mapování za císaře Josefa II. kolem roku 1768, poměrně věrně zaznamenala řadu roklí ústících zleva i zprava do Kokořinského dolu. Nejvýznamnější pobočkou „Dolu“ je rokle, která sestupuje

Rokle Kočičina na mapě 1. vojenského mapování. <http://oldmaps.geolab.cz>

od Sedlece nejprve k jihu a po necelých dvou kilometrech se prudce lomí k západu. Na staré mapě nese tahle rokle jasné označení *Katschitschina*. Tehdejší mapéři zaznamenávali místní názvy v takové podobě, jak je zaslechli v místních krčmách, proto byly drobné omyly celkem běžné. Pravděpodobně se tak pro tuhle roklí „Kačičinu“ už tehdy používal název ustálený až o sto let později, tedy KOČIČINA neboli „kočičí rokle“.

Odkaz na drápatá stvoření v názvu rokle zaujal už v polovině 19. století pátera Václava Krolmuse, který ve Mšeně kaplanoval v letech 1819–1822 a pak se na Kokořínko ještě vracel coby „starožitník“, dnes bychom řekli archeolog. Svě pověsti romantického fantasy v tomto případě dostal znamenitě, protože z pouhého názvu rokle dokázal vydedukovat, že se zde nacházelo pohanské obětiště zlému bohu Černobohu. Lidé si tu prý po setmění předcházeli zlou moc obětováním černých kocourů, ve kterých – jak se věřilo – sídlily duše hříšníků.

Rytina ve Vrbodolu, svým grafickým stylem připomínající reklamu na jednu známou značku piva. Ve skutečnosti jde o podpis badatele Krolmuse z doby kolem roku 1820.

Divoké Kočičiny si všiml už největší z českých romantických básníků Karel Hynek Mácha, který si Kočičinu zvolil jako kulisu pro svůj román *Cikáni* (1835): „Uprostřed ourodné roviny leží hluboké, ouzké, na mnoho však mil dlouhé oudolí. Cestující rozlehlou rovinou nenaděje se před sebou ležícího dolu; až najednou přišed na okraj jeho a uleknutý zastaviv krok, jak by náhle se před ním rozstoupila země, hluboko pod sebou uhlídá vrcholky temných

jedlí a sem tam mezi skalami rozstavených chatrčí.“ Chatrče přilepené ke skalním stěnám si nemusel Mácha nijak vymýšlet – mnohé stály v dolní části Kočičiny, tam, kde už v dobách Máchových stávala hospoda Josefa Štajnce. Později, když už patřila podkovářskému pivovaru, se jí podle legendárního jednohého hostinského Josefa Škuby začalo říkat „U Grobiána“. Ústředním bodem *oudolí* je ale v románu nízká skála, k níž vede sotva znatelná pěšina od starého dubu na rozšířeném místě ve dně údolí a s níž Mácha spojil nejtragičtější pasáže románového děje. Nazývá ji kostničím kamenem. Vysoko v horním patře skal skutečně najdeme různé reliéfy hnátů i celou kostru. V tomto případě se příroda sama moc nepřičinila – jde evidentně o lidský výtvar z neznámé doby.

Kostničím kámen v Kočičině.

U Máchy ještě na chvíli zůstaneme. V ději jeho románu vyrazili cikáni z hospůdky pod hradem Kokořínem strávit noc v jeskyni ve skalách, kde natrefili na bláznivou žebračku. Při stoupání k jeskyni několikrát prolézali úzkou rozsedlinou. Popis výborně sedí na jednu z velkých jeskynních dutin v ústí Kočičiny – na jeskyni popisovanou v nejstarších průvodcích jako Hlídky. Prý šlo o jedno z míst, odkud vyhlížela ostraha hradiště na Hradsku příchod možných nepřátel. Jde o přirozenou prostorou o délce 4 m a šířce 3 m, nacházející se asi 8 m nad patou horního patra skal naproti restauraci U Grobiána. Do údolí je otevřená

Jeskyně Hlídky naproti restauraci U Grobiána z doby, kdy byl vstup zakrytý palisádou.

oknem, které ale zespoda není téměř vidět. Přístup do prostoru odspoda vede po rozšířené puklině, zavalené balvanem, pod níž je potřeba se protáhnout. Vida, jak rafinovaně skryté místo v jinak turisty hojně pročesávané oblasti! Podobná překvapení čekají na pozorného hledače ve střední části Kočičiny, asi 1 km pod Sedlecem, kde je hned několik jeskynních skrýší, třeba velmi obtížně

Tramenské chaty v levém boku Kočičiny splývají s okolním lesem.

přístupná jeskyně Barcalína. Jde o umělou prostor, kde se ukrývali obyvatelé okolních obcí při nájezdech vojsk během třicetileté války.

Levý bok Kočičiny, protínaný mnohokrát zakroucenou silnicí z roku 1933, by se snad mohl zdát méně zajímavým. Není to ale pravda. Dvojitý zákrut původní vozové cesty přetíná dnešní silnici a prudce spadá do rokle ústící do Kočičiny u bývalé Stuchlovy chmelnice, u dnešní odbočky turistické značky na Hradsko. Pokud nespádneme s touto vozovou cestou do hlubin Kočičiny, ale vydržíme ji sledovat ještě kus po vrstevnici k západu, dostaneme se po ní do velkého lomu na pískovcové kvádry – štuky. Léta lámání kamene se odrážejí v nejrůznějších rytinách a datacích na příjezdové cestě, přesahujících z 19. do 20. století. Z hrany lomu se naskytne nečekaný výhled do dolní části Kočičiny, a to přímo v její ose.

Padesátá a pak znovu osmdesátá léta minulého století byla zlatou dobou vandrování v této velmi divoké rokli, která se nicméně nacházela „na doslech“ od výletní restaurace U Grobiána. Podle vyprávění pamětníků sem už od těsně poválečných let jezdila osada Mimo zákon s šerifem Škytem, nemálo času tu strávila i osada Tuláci severu. Trampové se setkávali v Podařilově nálevně u Harasova nebo v hučící hospůdce U tetky Šubrový a mísili se s usedlíky z osady Hara-Koko, jejichž sruby byly už tehdy rozptýleny po obou svazích Kokořínského dolu. Členy Hara-Koka byly také v 50. letech zbudované sruby v levém boku Kočičiny. Patřily Otovi Kolmanovi a Karlu Slepíčkovi – Čaroději. Přímo v ústí Vrbodolu, vedle již nepoužívané vodárny kaninského vodovodu, je další letitá chajda, vystavěná Pepíkem Jandou. Z pozdější doby se zachovaly stopy po táboření pod převisy. Právě u bývalé Stuchlovy chmelnice vyčnívá do údolí skalní stěna s nápadným, dlouhým převisem ve výšce 6 m nad patou skal. Parta zvaná „Teoretik“ se tu podepsala výstižným nápisem T.O. Retici; vyryté letopočty pocházejí z přelomu 40./50. let a pak hlavně z 80. let 20. století. I pod dalšími převisy hlouběji v rokli najdeme dávná označení „Camp Martina“ nebo „U Berušky“ a datace zhruba ze stejné doby.

Žralok